

in pogubni pojem, vendar ni bil. Ujel ga je na strmini in povedel v smrt. Skupaj s hčerko. Kot brez uma sem buljil v zadnje sporočilo, zadnji odsvit človeka, ki je Evelini posadil, tudi *izdiferencirani* zaradi angela varuha, dva živa zoba nazaj v razbite čeljusti. Verjetno ji tega ne bi bil smel narediti.

**Mrtvec
ne more priti
po ljubico**

Darko
Komac

I.

Omet med besedama
jaz in ti
brezmostje med bregovoma
jaz in ti
a vendar
v dolgi vrsti misli
v spominu
v čutenju
se kdaj zgodi
da sva skupaj
jaz in ti...

II.

Tvoje sonce bi nabral
v svoje zenice
toploto tvojih večerov
bi ohranjal v svoji dlani
če ne bi bila v svojem čutenju
zame – življenje daleč

Zanesel bi cvetni prah
v tvoje sanje
spletel bi prostor rahlih dotikov
na tvojem telesu
pobožal bi čas
da bi se ustavil za naju
in ugasil bi luč
da ne bi sence motile združitve
če le ne bi bila v svojem čutenju
zame – življenje daleč . . .

III.

Moj pogled se ne izliva v morje
moji prsti se ne dotikajo neba
sem pokrajina ki se v tebi začenja
in se v tebi konča
Koliko svojih trenutkov namenila si setvi
koliko čutenj mojemu polju
Moje dlani ti božajo sanje v nasmeh
šopek šepeta ti pošljem v nespečnost –
samo dovoli da se v tebi umirim

Moje besede ne presihajo s poletjem
moja bližina ni med ozvezdja razpeta
sem veter ki se je zate spočel
in ni nikoli prav skozte zavel
Kdaj že svoje ustnice si darovala poljubu
kdaj že ti pomenil je kaj moj pobož
Naj moja bližina vsesa tvoj nemir
naj se zgodi – v tebi sem polje –
a dovoli da se v tebi umirim . . .

IV.

Če do mene sežeš v svoji rasti
če v mojo prst pritipa tvoja korenina
in me drget prebudi iz sanj
se bom spomnila klitja
vedela bom kdo si

Za molčanje položim svoj prst na tvoja usta
in le z očmi izvêzem kitko tvojega imena
Potem rasti sokove prepojiva
se koreninasto prepleteva
in za dolg trenutek v eno zaživiva . . .

V.

Iskal te bo
vedno te bo iskal
to mu je usojeno
v zibelko položeno
Šel bo mimo tebe
ne da bi vedel da si
Vedno te bo iskal
tudi ko bo že pozabil tvoje ime
te bo iskal
Ponudi mu njega samega
v svojih očeh
stegni svojo roko v pobož
če se še spomniš
tiho izreci njegovo ime
reci da prideš
in res pojdi za njim

Iskal te bo
vedno te bo iskal
Dokler na robu časa
noga ne zgreši
dokler čakanje ne izžre njegovih žil
da se prazen in izžgan
iz spomina ne zgubi

Ustavi tega človeka
s sabo ga ustavi . . .

VI.

Ko ti odtenek besede
obraz spremeni
ko ti znan glas
poboža oči
takrat si njegova
Drobno v tebi vzdrti
in je pri srcu
kot da bi otrok stisnil pesti
v veselju svoje drobne moči –
takrat si njegova
Ko ustnice tvoje odžejati hoče
njegovo ime
ko se skozi temó tihotapi
nežen dotik
takrat si njegova
Neznanec obišče te v snu
in zjutraj ne veš
zakaj je konec miru
kam v mislih hitiš
takrat si njegova
Ko svoje zapreš
v roži vzcvetijo
njegove oči
ko te molk zaboli
se v spominu
kot mali čudež zgodi –
takrat si njegova
A njega –
ne njega več ni . . .

VII.

Je bil res on –
senca na zidu
prašni vrtinec

sklenjeni objem
Je bil res on –
mimohodni zvok pod oknom
pogled sejalcu na pročelju
darovana luč nevidnemu
Je bil res . . .

Odpri – k sebi
ko po tvojih oknicah zaprasketa
s severnim dežjem
ko tvoja rdečekockasta zavesa
zaprhuta v prostor
Takrat bi rad vstopil
z zamolčano roso svojega očesa
s potajenim vzdihom srečanj
bi rad vstopil
Odpri – k sebi
ko se bo sumničav šum širil
plazeč do tvojih vrat
ko ti bo toplo
kot da bi ti približal kdo svoj vroč obraz –
takrat bi rad potrkal
z roko ki ne more seči k tebi
svoje ustnice bi rad spočil na tvojih
Takrat – odpri . . .

Je bil res on –
kdaj že je zvon
na griču za vrtovi
polnoč odštel . . .